

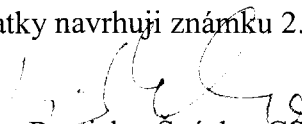
Posudek školitele na diplomovou práci Kláry Pučerové,
Architekt Antonín Tenzer: Projekty a realizace 1930-1945. FF
UK, Praha 2007.

Antonín Tenzer nepochybně patřil k důležitým českým architektům meziválečného i poválečného údobí. Mnozí znají jeho hotel Jalta na Václavském náměstí nebo monoblok dětské nemocnice v Motole. Vázalo mě k němu i osobní pouto a vždy mě mrzelo, že jsem si nenašel čas napsat o jeho tvorbě aspoň článek. Velmi mě proto těší, že se tohoto úkolu ujala Klára Pučerová a s velkým nasazením se do něho pustila.

Ctnost i slabina její diplomové práce spočívá v tom, že jde o typickou práci nadšeneckou, bez dostatečného kritického odstupů od tématu a jeho problémů. Tento rys se projevuje hlavně v tom, že autorka bezelstně přebírá Tenzerovo vidění světa, známé z mnoha jeho pozdních rozhovorů a vzpomínkových textů, a ztotožňuje se s ním. Připomíná mi to všechny známé české texty o Janu Kaplickém, včetně jedné diplomové práce obhájené na této katedře. Pro začínajícího badatele totiž není vůbec lehké se takovému stanovisku vyhnout, zvláště když s hrdinou svého vyprávění sympatizuje, a odrazovat ho od takového ztotožnění není ani moudré, protože nadšení pro věc bývá motorem jeho uměleckohistorické práce. Pro Kláru však bude nutné, aby soustavněji studovala moderní kritické monografie o architektech 20. století, nejlépe zahraniční, a sledovala v nich právě to, jak si jejich autoři budují kritický odstup od tématu. Sama už ostatně pečlivým pročítáním dobového odborného tisku přišla na to, že na řadu architektonických problémů existovaly v Tenzerově době různé názory. Ještě víc se pak bude muset zaměřit na zasazování architektovy tvorby do dobového společenského a politického kontextu, protože právě to je pro moderní architekturu důležité a klíčové: pochopit ji jako nástroj, kterým její tvůrci chtěli řešit dobové společenské problémy, ať už to dělali dobře, nebo špatně.

Sama práce má jasnou strukturu, obvyklou u monografických textů: životní data, školení, praxe u jiných architektů, rozbor projektů a staveb v chronologickém pořádku. V tomto ohledu Klára Pučerová vynaložila mnoho úsilí a našla ledacos zajímavého. Objasnila například velmi dobře, co znamenal ve 30. letech fenomén takzvaných Valachů. Trochu neobvykle snad působí fakt, že do Tenzerových prací autorka vřadila analýzy projektů Tenzerova zaměstnavatele Jaromíra Krejčara a věnovala tomu celou kapitolu. Nejsem proti tomu, ale pomohlo by, kdyby si v této kapitole autorka častěji kladla otázku, jaký dopad měla praxe u Krejčara na vlastní Tenzerovu tvorbu.

Práci mi autorka odevzdala na poslední chvíli a nemohl jsem proto mít žádný vliv na její formální zpracování. Kdybych ho měl, odstranil bych různé pravopisné a stylistické neobratnosti, například přemíru sloves býti v popisech projektů a staveb (např. na s. 59, 63, 64), přiměl autorku, aby závěr své práce formulovala jako skutečný závěr, bilancující její výsledky, a donutil ji, ať poznámkový aparát přizpůsobí normě časopisu *Umění*, která mezi českými tiskovinami vyniká největší propracovaností. S prací jsem však spíše spokojený. Doporučuji ji k obhajobě a s ohledem na uvedené nedostatky navrhuji známku 2.

Prof. PhDr. Rostislav Svácha, CSc.,

14. 9. 2007